

PE SCENA OPEREI BUCUREȘTENE

(Costin Popa – 3 noiembrie 2016)

Perspective pozitive, direcționate către normalitate

După cele două gale inaugurale de mare succes – operă și balet, anunțatoare ale unei stagiuni de calitate, pe prima scenă lirică națională programele încep să se structureze, cu semne că vor converge către mult dorita formulă „de repertoriu”. Un sistem obișnuit de aproape un secol în Capitală și mult-așteptat de publicul avid de a avea săptămâni pline cu spectacole zilnice diverse, de marți până duminică, conforme cu vechea tradiție bucureșteană. Demersul este încă la început și afișul – așa cum se percepe pe website-ul oficial al teatrului – se îmbogățește zi de zi. Există titluri de operă și balet, dar și spectacole „crossover”. Restul stagiunii, ni se promite, va urma. Sper, cât mai curând, ca un prim pas pentru anunțarea integrală, anticipativă, cum se obișnuiește peste tot în lume.

În privința repertoriului, Opera Națională București deține un portofoliu semnificativ de lucrări lirice, dintre care unele – „Rigoletto”, „Traviata”, „Così fan tutte”, „Fidelio”, „Falstaff”, „Lohengrin”, „Oedipe” – sunt producții noi, ca parte a „indispensabilelor” oricărui teatru cu vocație europeană. Alături de ele, există titluri mai vechi, pentru unele urmând refrișări, cum va fi apropiata nouă producție „Bărbierul din Sevilla”. Pentru alte „șlagăre” – fie-mi iertat barbarismul nepotrivit într-o atmosferă elitistă de teatru de operă – așteptându-se viziuni corective ale unor montări anterioare care au nemulțumit publicul și critica. Mă gândesc la populara și dorita „Tosca”.

O preocupare prioritară trebuie să fie reprezentarea lucrărilor lirice originale românești. Primul pas s-a făcut prin reluarea operei „O scrisoare pierdută” de Dan Dediu. Alte noi producții este necesar a fi avute în vizor, precum „Hamlet” de Pascal Bentoiu, „O noapte furtunoasă” de Paul Constantinescu sau „Revoluția” de Adrian Iorgulescu, ce ar desăvârși tripticul caragialian.

În contextul diversificării repertoriale – vor urma premiere cu „Lucia di Lammermoor”, „Bal mascat”, „Indiile galante”, „Cavalleria rusticana”, „Paiate” – important este că actualul management internațional al Operei a organizat audiții informative de voci, trei la număr, în scopul depistării soliștilor valoroși din țară și străinătate, demni de a intra în distribuții, alături de rezidenți. Răsunetul a fost extraordinar, se pare, așa încât noul coordonator muzical Marcello Mottadelli, dirijor, va avea de unde alege spre a acoperi golurile pentru rolurile din repertoriul existent sau de perspectivă. Un demers absolut necesar, împlinit.

În aceeași direcție, ținând cont că artiștii români care activează în afara României sunt cunoscuți și apreciați, prezența lor la București este ceea ce ar da aură europeană distribuțiilor. Nu notez numai nume ca Angela Gheorghiu, Elena Moșuc, Anita Hartig sau George Petean, Ștefan Pop, Adrian Sâmpetean, Bogdan Mihai etc. etc., lista este lungă, imposibil de transcris aici, ci și pe tinerii clujeni, bucureșteni, timișoreni, brașoveni care se afirmă pe scenele internaționale. Numai la Deutsche Oper am Rhein din Düsseldorf am văzut în acest an spectacole de excepție datorate unui număr de opt tineri artiști români de mare valoare, printre care mezzosoprana Ramona Zaharia și baritonul Bogdan Baci, recent invitați de managerul – director general interimar Beatrice Rancea pentru un spectacol cu „Carmen”. Un drum pe care, iată, s-a pornit.

Opera lui Bizet...

... se reprezintă într-o producție mai veche, semnată de Marina Emandi Tiron (regia), arh. Cătălin I. Arbore (scenografia), Alexa Mezincescu (coregrafia). O montare cu virtuți provenite din decorurile stilizate, din lemn natur sau din atractivele costume multicolore, dar și cu stângăcii, între care prezența „ursitoarelor” are de multe ori prea puțină logică, scena eliberării lui Don José chiar în hanul lui Lillas Pastia a părut inutilă, iar dansul de salon (!?!) pe preludiul actului al III-lea, în munți, nu-și avea rostul. În plus, după cei aproape 19 ani de existență a producției, atitudinea generală a rămas destul de... contemplativă, ca să nu spun statică și amorfă, necesitând o revitalizare serioasă.

În rolul titular, Ramona Zaharia și-a demonstrat clasa, atât prin expunerea unei voci cu timbralitate bogată, în care rezonanțele sombrate sunt înveșmântate în prețioase luciri metalice, cât și printr-un cânt senzual, precum atrăgătoarea ei prezență scenică. Acute glorioase au încoronat „Cântecul gitan” din actul al doilea și replicile dramatice din duetul final cu Don José.

Celălalt oaspete care activează în Germania, Bogdan Baci, a abordat rolul Escamillo cu glas rotund și catifelat, cu care a cântat elegant aria „Votre toast”, cu maximă fluiditate și sunete înalte somptuoase, totul venit dintr-o bună înțelegere stilistică. Întâmpinarea Carmencitei din ultimul act, „Si tu m'aime, Carmen” a fost rostită cu infinită căldură și expresivitate.

Pentru rolul Don José, tenorul Marius Vlad Budoiu a rezervat o lectură extrem nuanțată, pornind de la moliciunile ariei „La fleur que tu m'avais jetée” până la pasajele dramatice din ultimele acte.

Micaëla a fost interpretată, cu sensibilitate, de soprana Simona Neagu. În alte roluri au cântat basul Horia Sandu (Zuniga), soprana Andreea Novac (debut în Frasquita), mezzosoprana Sorana Negrea (Mercédès), tenorii Liviu Indricău și Valentin Racoveanu (Le Dancaire și Le Remendado), baritonul Daniel Filipescu (Moralès).

Bogdan Baci,
Ramona Zaharia

Marius Vlad Budoiu,
Ramona Zaharia

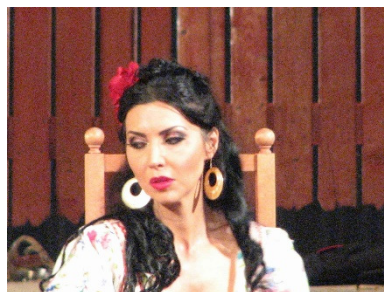
Marius Vlad Budoiu

Ramona Zaharia

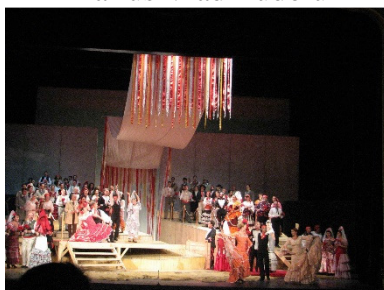
Ramona Zaharia,
Marius Vlad Budoiu

Ramona Zaharia

Ramona Zaharia,
Bogdan Baciuc

Scenă din actul
al IV-lea

Scenă din
spectacol

Dirijorul Vlad Conta a condus cu bună integrare stilistică și mână sigură, dovedind că succesul de la Opera de Stat din Hamburg unde a dirijat „Carmen” în trecuta stagiune nu a fost deloc întâmplător. Corul mare și Corul de copii au fost ca de obicei în bună formă. Orchestra a cântat omogen și sunt convins că l-ar fi mulțumit pe de-a-ntregul pe șeful ei, dacă nu ar fi fost câteva accidente la corn în timpul ariei Micaëlei sau pe finalul actului al III-lea. După cum, s-au adăugat câteva replici nesigure ale contrabandiștilor către sfârșitul celui de-al doilea act.

Succesul a fost maxim. La final, artiștii au fost întâmpinați cu ovații din partea unui public care a umplut sala până la refuz. Beatrice Rancea le-a oferit tuturor performerilor buchete de flori pe scenă. O atmosferă realmente sărbătorească, de bun augur pentru viitor.